

Kathrin havde været så optaget af at betragte billederne, at hun ikke havde hørt, farmor var kommet ind. Hun fik et chok, da hun pludselig stod i døren ind til den fine stue. ”Godmorgen,” havde hun sagt og smilet en anelse, da Kathrin ved lyden af hendes stemme havde givet et sæt og vendt sig så hurtigt, at hun var kommet til at skubbe en lysestage på gulvet. Akavet havde hun samlet den op og fumlende sat den tilbage på det lille bord. Så var hun fulgt i hælene på sin farmor ud i det store køkken.

Hun havde knap nået at glide ind på slagbænken, inden farmor havde skudt en bemærkning ud i luften. ”Du *er* speciel. Det har du været, lige siden du blev født!”

Farmor havde sagt det i samme åndedrag, som hun tog sine jordede støvler af. Hun havde et underfundigt smil på læberne. Egentlig burde Kathrin tage hjem, men det faktum, at hun elskede at være i nærheden af sin farmor, fik hende til at blive siddende på slagbænken. En sødlig lugt af syltede bær i det gamle køkken blandede sig med jordlugten fra de gulerødder, hun lige havde hentet i haven og lagt i den store køkkenvask. Kathrin kunne føle et sug i maven, næsten umærkbart, men alligevel ganske tydeligt.

”Hvad mener du med det?” udbrød Kathrin. Hendes stemme rystede i forhold til, hvor rolig hun følte sig. Hun havde besluttet sig for at blive og prøvede at undertrykke den dårlige samvittighed over, at hun ikke sad hjemme med næsen i skolebøgerne. Længe havde hun planlagt at gå i gang med forberedelser til det nye skoleår, som lå lige om hjørnet. Men hendes planer var kun blevet ved tanken. Nu var hun opsat på at finde ud af, hvorfor farmor sagde, hun var speciel. Der kom ingen reaktion på hendes spørgsmål!

Kathrin kendte sin farmor så godt som sin egen baglomme. Det forsøgte hun i hvert fald at bilde sig selv ind. For selv om Emma Aren var sådan, som en farmor skulle være, var der også en side af hende, som Kathrin ikke vidste noget om.

”Den gamle bibliotekar! Er *det* din farmor?” sagde folk ind imellem til Kathrin, hvis hun ved et tilfælde fortalte dem, at de var i familie. De fik et lidt frygtsomt udtryk i øjnene, afsluttede hurtigt samtalen og skyndte sig videre, inden de ville blive stillet til regnskab for deres udbrud og reaktion. Kathrin vidste ikke noget præcist og havde egentlig heller aldrig interesseret sig for folks smålighed og bagtalelse. Men hun vidste, det havde noget at gøre med, hvad der var sket langt tilbage. Helt tilbage til hendes fars fødsel.

Emma Aren var ud af en fin og velanset familie, men da hun fik en søn uden at være gift, var det sket med den anseelse. Selvom det var så mange år siden, hang den stempling, farmor dengang

havde fået, stadig uberettiget ved. Men hvorfor nogle folk ligefrem frygtede hende lidt, forstod Kathrin ikke. Det kunne i hvert fald ikke være farmors udseende, der havde været årsag til den opfattelse, som syntes at være typisk for langt de fleste indbyggere i den lille by. På afstand så hun ud, som nydelige ældre damer flest så ud. Hun havde et smukt, sølvgråt hår, som stadig var kraftigt og faldt ned over hendes bløde ansigt og rammede det pænt ind. Der manglede utallige rynker i hendes ansigt, hvis det skulle have svaret hendes treogtres år. De mørke øjne var også yngre at se på - og i. Man kunne tro, at hun havde fået lagt en teatralisk sminke omkring øjnene, indtil man kom helt tæt på og så, at sådan så hun ud uden kunstig hjælp. Hun bevægede sig, som om hun var femogtyve, og det syntes, at hun havde en uopslidelig energi både fysisk og mentalt.

”Du er speciel.” Ordene nåede lige at genklinge i Kathrins tanker, inden farmor fortsatte.

”Din tid er kommet,” udbrød hun. Bemærkningen syntes pludselig og uventet.

”Tiden for, at du skal løse de opgaver, som er ment for dig at løse.” Kathrin spærrede øjnene op, ikke så meget på grund af det farmor sagde, som på grund af den klang, der var i hendes stemme. En klang af alvor, som Kathrin ikke før havde bemærket. Alvor men samtidig beroligelse og en anelse ærefrygt. ”I kælderen vil du finde pergamenterne. Breve, som er skrevet til dig Kathrin. Breve, som skal føre dig videre i den historie, du snart skal træde ind i.” Et kort øjeblik troede Kathrin, det rablede for hendes farmor. Så kom hun i tanker om, hvem hun var. Kathrin sank en klump i halsen. Hun ville sige noget, men kunne kun stumt lytte til sin farmors ord.

”Der er ikke noget at være bange for,” sagde farmor, da hun lagde mærke til Kathrins ansigtsudtryk og en pludselig manglende evne til at sige noget. Hun tog fat i hendes arme og trak hende forsigtigt ud fra slagbænken. Hun førte Kathrin ud i den store hall og hen til den dør, der førte ned til kælderen. Farmor åbnede den ulåste dør og puffede Kathrin hen mod den stejle kældertrappe. ”Gå i kælderen. Inde mellem bøgerne vil du finde noget, som er specielt til dig!” Langsomt begyndte Kathrin at gå ned ad kældertrappen. Hun havde aldrig før været bange for at gå ned i kælderen, for det var i den, farmor havde sit bibliotek. Seksogtredivе år som bibliotekar havde smittet af på hendes eget hjem. Hun havde en imponerende bogsamling dernede.

Hun var gået langsomt igennem fyrrummet med den ejendommelige lugt og var kommet ind i rummet med bøger. *Hvor* hun skulle starte med at lede, havde hun ikke vidst noget om. Langsomt var hun gået frem og tilbage foran de ældste af bøgerne, som tavse stod på deres indeklemte plads og holdt på alverdens hemmeligheder. Så pludselig havde hun bemærket en gammel, smukt indbundet bog, der stod lidt længere fremme end de andre. Hun havde trukket den ud og kørt håndfladen hen over dens brunlige indbinding. ”Den Tomme Bog” stod der på den, ikke andet.

Under teksten var der et symbol. Det forestillede en slange, der bed sig selv i halen og dermed dannede en ring. Kathrin havde forsigtigt åbnet den. Der var intet i den. Ingen tekst overhovedet. Til gengæld kunne hun se, at den skilte lidt mere mellem siderne midt i, som lå der et tykt bogmærke i den. Hun slog op på den side med rystende hænder. To breve var faldet ud og dalet langsomt til gulvet, som var det faldskærme, der elegante svævede mod jorden. Hun skubbede den mærkelige bog ind på dens plads og bukkede sig ned mod gulvet. Intenst og med et allerede hamrende hjerte betragtede hun brevene. Det var ikke almindelige breve. Det var store, gullige pergamenter med lidt flossede kanter. Brevene var foldet sammen to steder, og på midten var der en stor, rød forsegling hvori var trykt et smukt udformet **A**.

Oven over forseglingen stod der med tydelige, håndskrevne bogstaver: *Kathrin Aren*.

Sådan var det gået til, at Kathrin nu stod med de forseglede breve adresseret til hende med bankende hjerte og en mærkelig og noget forandret opfattelse af sig selv, det gamle bjælkehus og kvinden, som boede i det!

”Kathrin, du skal åbne disse breve og læse dem med det samme.” Farmor var nu mere alvorlig, end hun havde været tidligere på dagen. Så snart Kathrin var kommet op ad kældertrappen, havde hun taget fat i hende igen. Hun opfordrede Kathrin til at sætte sig i vinterhaven og åbne brevene. Hun pegede på det pergamentbrev, der skulle læses først, satte en kop rygende varm te på bordet og forlod vinterhaven med næsten lydløse skridt. Kathrins hænder rystede stadig. Hun havde svært ved at tro, disse breve virkelig var til hende. I det hele taget havde hun svært ved overhovedet at tro deres eksistens. Hun lagde det første på bordet og betragtede det, mens hun tog en slurk af sin te. Så satte hun koppen på bordet, greb beslutsomt det gullige pergament, holdt vejret og brød forseglingen. Hun foldede brevet langsomt ud og holdt vejret i spænding. Da hun så den store pergamentflade, pustede hun ud og skulle lige til at bryde ud i en forløsende latter. Den var blank! Intet var der! Ikke et eneste bogstav.

I et kort øjeblik troede hun, det hele var et harmløst trick, farmor udsatte hende for. Men så skete der noget. Kathrin betragtede pergamentpapiret. Langsomt tonede bogstaver frem. Først var de helt utydelige og sporadisk placerede. Men jo længere tid, der gik, jo mere fyldtes pergamentfladen af den smukke håndskrift, som også havde formet hendes navn på forsiden over forseglingen. Inden Kathrin havde fået kontrol over sit åndedræt, var hele siden fuld af sætninger. Brevets tilsyneladende, hemmelige budskab var blevet afsløret.